

LES NOSTRES VÍCTIMES DEL FRANQUISME FEIXISTA, SEMPRE EN EL RECORD, DIGNIFIQUEM-LES !!!

A tota la Joventut i les generacions venideres:

Companyes i companys,

De vegades, la nostra història i memòria col·lectiva ens la volen borrar i canviar, a gust i interès del poder establert.

La por i el silenci, junt amb la repressió i l'opressió de la dictadura franquista, va comportar l'extermini de les llibertats col·lectives i individuals. També l'assassinat i desaparició de milers de persones militants, combatives, compromeses en una transformació social, tan necessària a la nostra societat. Aquesta va ser la norma constant des del cop d'Estat de 1936, fins la mort del dictador en 1975. Va passar a tot arreu, i també a tot el territori castellanenc. Fins al final del franquisme, totes i tots coneixem el que va patir el poble treballador, 40 anys de dictadura cruel que, poble a poble, comarca a comarca, van sembrar el feixisme, la intolerància i la injustícia, "el paseo y la saca", va morir la llibertat, i va desaparèixer la justícia.

A les comarques de Castelló, la repressió i afusellaments van condicionar i produir una destrucció sistemàtica de milers de famílies honorades i treballadores. **El llibre *Un país en gris i negre*, del company del GRMH de Castelló Juan Luis Porcar Orihuela, explica i detalla molt clarament tot el que ací es relata.**

Arribat juliol de 2020, a la fosa comuna de Castelló, com en 2018 i 2019, està produint-se una nova fase d'exhumacions dels afusellats. En concret, junt amb altres restes de companys que estan apareixent, aquesta fase tornarà al record en juliol de 2020, i dignificarà als següents assassinats en 1939:

Casimiro Isidro Beltran (Llucena), Ricardo Sancho Vila (Canals), José Garí Boix (Borriana), Manuel Bueso Puig (Coves de Vinromà), Marcelino Ora Ribera (Castelló), José Llach Ibáñez (Villahermosa del Río), Agustín Martín Mateu (Useres), Francisco Bachero Bartoll (Argelita) i apareguts en les caixes de reducció, altres companys com Vicente Claramonte Martínez (Almassora), Ramon Albella Peris, de L'Alcora, Salvador Peris Llorens (Onda), Luis Picó Salván (Segorb), entre altres represaliats.

Assassinats tots ells al Riu Sec de Castelló, soterrats en la fosa comuna de la vergonya, al Cementiri municipal de Castelló, hi ha quasi mil bones persones que van patir la mort en aquest sinistre lloc. La tasca és seguir recordant-les, dignificant-les i les vegades que siga possible, retornar-les a les seues famílies; més de 80 anys després d'aquests tràgics fets.

Aquesta és la justa i solidària tasca, que hem de completar i aconseguir per retornar a la nostra memòria històrica recent, la justícia i la responsabilitat com a classe treballadora, són els nostres morts, i també les nostres arrels.

Juntament amb aquesta tasca de recuperació de l'oblit a aquests afusellats a Castelló, **també hem de recuperar-los i retornar-los a la nostra vida quotidiana, que tornen als nostres pobles i carrers, que tornen als espais de llibertat i cultura popular on van viure.**

La joventut deu conèixer la veritat, la seua història recent, i això és urgent i necessari. Per tant, **és necessari i conseqüent que als llibres de text de l'àmbit educatiu es reflexen aquests fets irracionals i bàrbars del feixisme franquista d'aquella època**, i el patiment de totes aquelles famílies, la importància de sentir-se víctimes, i quines seqüeles han tingut fins a avui. També, qui van sers els repressors i botxins (*verdugos*).

La veritat ens fa més lliures i conscients dels perills del feixisme i per eradicar qualsevol brot, siga present o futur, deu ser neutralitzat. **Tolerància zero cap a qualsevol manifestació o acció de creixement del feixisme.**

Joan Pinyana, en representació del GRMH de Castelló.